

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 611/2017
16.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Снежана Стаменковић, адвокат из ..., против туженее "ББ" из ..., коју заступа пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради недопустивости извршења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1525/16 од 19.10.2016. године, у седници већа од 16.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1525/16 од 19.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 124/15 од 21.01.2016. године, која је исправљена решењем истог суда П 124/15 од 09.06.2016. године, усвојен је тужбени захтев тужиле па се утврђује да је извршење у предмету И 4147/12 Основног суда у Нишу, а који се односи на непокретност која се налази у ... у улици прилаз ... број ... и то високо приземље и први спрат који се састоји из ходника, купатила, WC, две собе, дневног боравка, трпезарије и кухиње са степеништем унутар објекта на кп. број ... уписане у ЗКУЛ ... КО ..., недопустиво из разлога што је тужилац на означеној непокретности постао власник по основу правноснажне и извршне пресуде на основу признања Основног суда у Нишу П 1998/11 од 31.08.2011. године и иста непокретност се има изузети од извршења све у року од 15 дана по правноснажности пресуде као основан. Тужена је дужна да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.278.760,00 динара у року од 15 дана по пријему.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1525/16 од 19.10.2016. године, одбија се као неоснована жалба тужене и потврђује пресуда Вишег суда у Нишу П 124/15 од 21.01.2016. године, која је исправљена решењем истог суда П 124/15 од 09.06.2016. године, потврђује. Захтев тужиле за трошкове жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са ВВ, оцем њеног бившег ванбрачног партнера ГГ, након престанка ванбрачне заједнице која је трајала од 1993. до 1998. године, 05.07.1999. године закључила писани споразум о заједничкој изградњи породичне стамбене зграде у ... у улици ... број По том споразуму тужила се обавезала да обезбеди финансирање предметне непокретности и то високог приземља и првог спрата и да исте опреми, а ВВ у целости изгради приземље и оспособи га за становање. Споразумом је одређено да ће власник подрума, гараже, поткровља и крова бити ВВ, а власник високог приземља и првог спрата тужила. По решењу Градске управе од 20.11.2001. године, ВВ као инвеститору издата је грађевинска дозвола за изградњу стамбеног објекта спратности По+П+1 и помоћног објекта спратности По+П на кп. број ..., а истом је 24.05.2005. године за наведени објект издата употребна дозвола. Изградња делова зграде које је сходно споразуму градила тужила завршено је 2001. године када се тужила са својом децом у исте уселила и од тада ту живи. Предметна непокретност се водила у земљишној књизи, односно катастру непокретности на име ВВ. Правноснажном пресудом на основу признања Основног суда у Нишу П 1998/11 од 31.08.2011. године утврђено је према туженом ВВ да је тужила власник по основу изградње високог приземља и првог спрата који се састоји од ходника, купатила, WC, две собе, дневног боравка, трпезарије и кухиње са степеништем унутар објекта, породичне стамбене зграде која се налази у ... у улици прилаз ... број ВВ је 30.08.2011. године као заложни дужник дао заложну изјаву оверену код Основног суда у Нишу под Ов ... којом дозвољава да се у корист тужене конституише и изврши упис извршне вансудске хипотеке на породичној стамбеној згради број етажа Пр1 и на помоћној згради у ... у улици ... прилаз број ... на кп. број ... КО ..., а ради обезбеђења новчаног потраживања туженог по уговору о кредиту од 26.08.2011. године који је закључен са ГГ ПР, Агенција за посредовање у промету роба и услуга "ДД" из ... као корисником кредита у износу од 105.000 евра у динарској противвредности. Решењем Основног суда у Нишу И 4147/12 од 03.05.2012. године на предлог овде тужене као извршног повериоца одређено је извршење према извршном дужнику ВВ на основу ове заложне изјаве, а ради намирења потраживања туженог по наведеном уговору о кредиту и то продајом непокретности односно предметне стамбене зграде у улици ... прилаз. Против наведеног решења тужила је као треће лице у извршном поступку изјавила приговор са захтевом да се извршење на делу непокретности који је њено власништво прогласи недопуштеним, а након тога је дошло до покретања ове парнице. Тужила је у лист непокретности ... КО ... уписана као власник посебних делова спорне породичне стамбене зграде и то двоипособног стана површине 91м² у високом приземљу и истог таквог стана на првом спрату са уделом 1/1 и те непокретности нису оптерећене хипотеком.

Код напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев јер је нашао да је тужила по основу правноснажне пресуде Основног суда у Нишу П 1998/11 од 31.08.2011. године стекла право својине на спорним непокретностима те да отуда на непокретностима које су њено власништво није било могуће установити хипотеку и након тога приступити извршењу ради намирења

потраживања које је том хипотеком обезбеђено. Другостепени суд налази да је правилно првостепени суд усвојио тужбени захтев, али да основ по коме је тужила постала власник спорних непокретности и самим тим разлог због кога је извршење на тим непокретностима недопуштено није то што је тужила постала власник поменутом пресудом на основу признања већ због тога што је тужила постала власник тих непокретности грађењем.

Закон о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" 31/11) у члану 50. став 1. је прописао да лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење може све до окончања извршног поступка да изјави приговор судији којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним, а по ставу 4. истог члана судија може током целог поступка да треће лице упуту да против извршног повериоца покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење на том предмету недопуштено. У овом случају, тужила је покренула парницу по наведеном основу у односу на непокретности из изреке првостепене пресуде као предмета извршења. Право које спречава извршење по члану 50. став 1. Закона о извршењу и обезбеђењу је пре свега стварно право (изузетно може бити и облигационо) а у овом случају је то право својине. Отуда да би тужила успела у овом спору она је морала да докаже да је на спорним непокретностима стекла право својине пре давања заложне изјаве, то јест пре 30.08.2011. године, наравно под условом да је предмет заложне изјаве и спорна непокретност. Изведеним доказима је утврђено да је тужила грађењем, дакле, стварањем нове ствари што је основ за стицање права својине по члану 21. Закона о основама својинскоправних односа постала власник спорне непокретности и то моментом завршетка радова и добијања употребне дозволе 24.05.2005. године, а уз постојање претходног споразума са лицем на чије име гласи грађевинска и употребна дозвола о подели предметне непокретности и уз ангажовање свог рада и средстава за стицање непокретности. Упис права својине у јавним књигама, о чему говори ревизија као услов за стицање својине, у овом случају није од значаја јер се не ради о стицању права својине правним послом из члана 33. истог закона. Поред свега наведеног, треба узети у обзир и да се заложна изјава у овом случају односи на стамбену зграду спратности Пр1 и на помоћну зграду, дакле, не и на овде спорној непокретности. Како предмет хипотеке може да буде по члану 3. Закона о хипотеци право својине, а што искључује хипотеку (односно заложну изјаву) на туђој ствари произилази да су нижестепени судови правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиле и извршење на спорним непокретностима прогласили недопуштеним. Извршење је недопуштено и због тога што је тужила постала власник спорних непокретности пре давања заложне изјаве, а такође и због тога што се заложна изјава, дакле, заложно право и не односи на овде спорне непокретности.

Како се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепених одлука, то је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић